ärraukkata, köik sündko teie tahtmist möda. Meie seisame kui rigi allamad köik teie wolli ning kohto al; teie tahtmine sündko. Wäggew ollete ning kange, kuis jõuab üks nödder teie wasto panna. Mis kasso teie miño ukkamisest sate? Möistke siis kohhut öigust möda, kulage asja läbbi, ja teie leiate mind ilmasüita."

Seal ütles oinas Kohhekel: Aeg on tulnud, läkki nüüd kaebama! — Ja seddamaid tullid Läne lamboline hunt köige suggulastega, issane kas Hints, Messikäp karro ja paljo muid ellajaid karja kaupa: esel, priniñega Pikkörw, jänes Argpüks, weike koerake Pits ja suur karja-koer Krants, Mekmek kits, ja Pukkarw sik, ka ärg ja obbone ei jänud teistest mahha; metsellajadest nähti weel: orraw, pödder, irwe, kobras, nuggis ja siil, nisamoti lendsid kohto ette tonekurg, rähn, kurg, kaarn ja muud linnud; ujjujadest tullid Pilopappa part, Sulgnik ani ja mitmed teised lestajallad. Kannusjalg, leinaja kuk, astus ka oma järreljänud laste-riismedega kuninga aujärje ette ja akkas äggedast kaebama. Agga kes jõuaks sedda märato linno parwe ehk ellajade ulka siin üllesniñetada, mis aega möda senna kokko koggus. Köik kippusid ühheskoos rebbasele kerre peale, püüdsid tema kurjad teud korraga awwalikkuks tösta ja lootsid tema nuhtlust nähha sada. Waljo kõnega tungisid nemad kuninga ette, lissasid kaebtusi kaebtuste peale, waño ja usi tempusi üllestunnistades. Ei olnud weel ial ühhel

kohtopäwal ni paljo kaebamisi kuninga ette tõstetud. — Agga Reinowadder seisis kohkomata ja oskas iggamehhele wisakast wasto kosta, ja sõna suhho wõttes jooksis keña jut temal kui wessi, wai mis ta ial wabbandades räkis näitas üsna kui tõssi. Köik oskas ta ärrasallata ehk opis teisiti käända, ja kes tema wastokostmist kulis, piddi imeks pannes tedda wabbaks arwama ja pealegi mõtlema: Reinowadderil on öigus. Wimaks tõusid mõningad tõssised öiglased mehhed Reinowadderi wasto ülles, kelle tunnistus tema kurjad tööd korraga tõeks teggi. Nüüd olli kawwal mehhike lõksus! — Kuninga üllema kohto nõumehhed möistsid ühhest suust: Reinowadder rebbane peab surma nuhtlusesse langema! ja kästi seddamaid tedda wangi wõtta, käed selga sidduda, ohhelik kaela panna ja wibimata wõlla pua, et köik endised rasked kurjuse tööd teotawa surmaga temale kätte saaksid tassotud. Kui kuninggas niñetud kohtomöistmise otsust oma käekirja ja pitseri läbbi olli kinnitanud, mõtles Reinowadder: nüüd on wiimne ots mul käes, kawwal wabbanduse jut läks opis tuulde. Seal seisis korraga tema kibbe teotaw ello ots waimo silma ees ja köik endine üllekohhus langes kui uddo pilwe tema inge peale.

Kui nüüd Reinowadder kohto öigust möda waenlaste ulgas norkus seisis, ja wihhamehhed ruttust tedda wõlla tahtsid wia, akkasid tema sõbrad ning suggulased kohkudes nukral meelel leinama. Irm-

Reinowadder Rebbane, 1850 , lk. 1124